

[Erlendsson.]

dig, at der, hvis dette lovforslag gennemføres, skabes betydelig ulighed mellem de vilkår, hvorunder der i fremtiden kan drives forskning i København på den ene side og i Århus og Odense på den anden side, og dermed en klasseforskel i den videnskabelige standard på universiteterne.

København har rigshospitalet, der med sine 1.650 senge og stort udbyggede laboratorie- og behandlingsafdelinger koster den danske stat 500 mill. kr. på årsbasis i drift. I Århus har hidtil 191 sengepladser været betalt af staten med et beløb, der pr. 1. april 1975 ville andrage 58 mill. kr., et relativt meget lille beløb. Trods dette har den medicinske forskning tegnet sig stærkt netop i Århus, men nu vil man økonomisk sidestille universitetsklinikkerne i Århus med de hospitalsafdelinger under Københavns amtskommune og København, der alene skal tage sig af den kliniske studenterundervisning. Det er en oplagt urimelighed.

Dertil vil man måske sige, at rigshospitalet er et landshospital, mens næsten halvdelen af undervisningssengene i Århus i 1973-74 var belagt med patienter fra Århus amt. Hvis dette argument skulle bringes ind i debatten, ville det være passende at se på, hvordan det egentlig forholder sig med rigshospitalets patientstatus. Her behandlede i 1973-74 ved indlæggelse i alt 32.245 patienter. Af disse var ikke mindre end 18.534 fra København og Frederiksberg og fra Københavns amt, altså et godt stykke over halvdelen. Hvis man regner indlæggelserne sammen landsdelsvis fra amterne, var der fra amterne øst for Store Bælt i alt 28.650 indlæggelser, vest for Store Bælt 2.682, altså mindre end 10 pct. fra den del af Danmark, der naturligt vender sig mod universitetsklinikkerne i Århus og/eller Odense.

Efter lovforslaget vil statens støtte til den lægevidenskabelige uddannelse i Århus i stedet for 58 mill. kr. om året med den hidtil gældende ordning blive kun 20 mill. kr., der skal fordeles mellem ikke bare Århus kommunehospital og Marselisborg hospital, men over alle de sygehuse, hvor der i dag gives klinisk undervisning i Jylland, nemlig foruden de nævnte Århus amtssygehus, ortopædisk hospital, fødselsanstalten og sygehuse i Randers og Silkeborg.

Lovforslaget er så urimeligt og uretfærdigt, at det ikke bør nyde fremme. Forhandlingerne med Århus og Odense må genoptages, og et helt nyt grundlag må fremskaffes, før dette forslag genfremsættes.

Edele Kruechow (RV):

Jeg skal ikke gentage, hvad der fra socialdemokratisk og venstres side er sagt om principperne i lovforslaget, men oplyse, at det radikale venstre tilslutter sig lovforslagets idé, der jo netop sidestiller vilkår og muligheder for uddannelserne inden for de kliniske fag på amtssygehuse i de byer, hvor vi har universiteter med lægeuddannelse.

Jeg kan således ikke deltage i hr. Erlendssons forargelse eller betragtninger med hensyn til ulighed mellem forskellige landsdele. Danmark er et lille land, vi har knap 5 mill. indbyggere, og derfor er det naturligt at betragte landet som en helhed, selv om der selvfølgelig i denne helhed indgår, at vi har universiteter både i Århus og i Odense foruden i København.

Lovforslaget iagttager også en kommende eventuel regulering eller nedgang i antallet af lægestuderende. Dette vil dog først under alle omstændigheder kunne mærkes omkring 1979-80. Det hilser vi også med tilfredshed, idet igangværende studieegnede studerende ikke skal eller kan tænkes at skulle afbryde deres studier, hvis man altså tager lovforslaget i betragtning. Statens forpligtelser over for undervisningsordninger også uden for rigshospitalet må derfor smidiggøres i overensstemmelse med de krav, der stilles i både 1970'erne og 1980'erne. Det gælder selvfølgelig ikke blot overenskomster og aftaler med de undervisende lærere, men også forpligtelserne med hensyn til investeringer i anlæg på de hospitaler, hvor undervisning skal finde sted.

Det radikale venstre tilsiger således en velvillig behandling af lovforslaget.

Gerda Møller (KF):

Også det konservative folkeparti kan anbefale lovforslaget til videre behandling, men vil gerne have lov til at gøre nogle bemærkninger.

Som i 1969, da folketinget behandlede et lovforslag om den lægevidenskabelige studenterundervisning, som det hed dengang, er baggrunden det stigende antal studenter